

Sygn. akt VI P 255/13

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Kryńska – Mozolewska

Ławnicy: Wiesława Bożena Benedysiuk, Ewa Stefania Juchniewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 stycznia 2014 roku w Warszawie

sprawy z powództwa: R. F.

przeciwko: Prezydentowi Miasta O.

o odszkodowanie

postanawia:

odrzuć pozew

Sygn. Akt VI P 255/13

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 04 kwietnia 2013 roku (data na kopercie) przeciwko Prezydentowi Miasta O. powód R. F. wniósł o uznanie wręzonego mu wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne. Jako roszczenie alternatywne powód wniósł o przywrócenie go do pracy na dotychczasowych warunkach pracy i płacy oraz zasądzenie odpowiedniego odszkodowania (**pozew – k. 1 – 2**).

W odpowiedzi na pozew Prezydent Miasta O. wniósł o odrzucenie pozwu w całości, wskazując, iż nie ma on, jako organ wykonawczy jednostki samorządowej, zdolności sądowej, nie może być, więc pozwanym. Pozwany powołał się na treść przepisu art. 199 § 1 pkt 3 Kodeksu postępowania cywilnego, który mówi o odrzuceniu pozwu w przypadku braku zdolności sądowej u jednej ze stron (**odpowieź na pozew – k. 37 – 43**).

Zgodnie z regulacją zawartą w art. 199 § 1 pkt 3 Kodeksu postępowania cywilnego (dalej, jako: KPC) Sąd odrzuci pozew, jeżeli jedna ze stron nie ma zdolności sądowej, albo, jeżeli powód nie ma zdolności procesowej, a nie działa za niego przedstawiciel ustawowy, albo, jeżeli w składzie organów jednostki organizacyjnej będącej powodem zachodzą braki uniemożliwiające jej działanie.

W przedmiotowej sprawie powód wskazał, jako pozwanego Prezydenta Miasta O. (bez wskazania imienia i nazwiska). Z kolei z dołączonej do akt umowy o pracę wynika, że był on zatrudniony, jako pracownik Urzędu Miasta O., początkowo w Wydziale (...), zaś w chwili wręczenia mu wypowiedzenia pełnił funkcję Naczelnika Wydziału (...) w Urzędzie Miasta O. (**dowód: umowa o pracę – k. 5, wypowiedzenie umowy o pracę – k. 3 – 4**).

W tym miejscu warto przytoczyć tezę wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 1992 roku, sygn. akt I PRN 52./92, zgodnie, z którą zakładem pracy dla pracowników samorządowych zatrudnionych w urzędzie gminy jest ten urząd, a nie burmistrz czy wójt będący jedynie kierownikiem tego urzędu. Zdaniem Sądu pracodawcą powoda był Urząd Miasta O., a nie Prezydent Miasta O. wskazany w pozwie.

Warto również zauważyć, że powód wskazał, jako pozwanego nie osobę fizyczną, lecz organ jednostki samorządowej, który jednak nie ma legitymacji procesowej w tej sprawie, a ponadto, co ważniejsze, nie ma on zdolności sądowej. W tym duchu wypowiedział się również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 września 2008 roku, sygn. akt II PK 36/08. SN stwierdził, że zdolność sądowa i procesowa w sprawach z zakresu prawa pracy jest powiązana z podmiotowością w zakresie zatrudniania pracowników, zaś podmiot, który nie ma zdolności do bycia pracodawcą, nie ma również zdolności sądowej ani procesowej w sprawie z zakresu prawa pracy. Jak wynika z powyższych wywodów, Prezydent Miasta O. nie ma zdolności bycia pracodawcą, a co za tym idzie nie ma również w przedmiotowej sprawie zdolności procesowej, ani nawet zdolności sądowej.

W tym miejscu należy zauważyć, że ustawodawca przewidział możliwość wezwania do udziału w sprawie w charakterze pozwanego, które może być dokonane przez Sąd z urzędu- art. 477 k.p.c. Jednakże w przedmiotowej sprawie Sąd nie dopatrył się konieczności zastosowania owego przepisu, należy, bowiem mieć na względzie, iż celem owej regulacji jest wyrównanie szans procesowych stron w przypadku, gdy pracownik jest stroną słabszą w danym postępowaniu. Jednakże w przedmiotowej sprawie powód był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika – adwokata. Dodatkowo na rozprawie przewodniczący skierował pytanie do pełnomocnika odnośnie określenia strony pozwanej, na co pełnomocnik wyraźnie jeszcze raz wskazał, jako pozwanego Prezydenta Miasta O. (protokół rozprawy z dnia 09 stycznia 2014 roku – k. 253). W związku z tym należy uznać, iż Sąd nie był zobligowany do zastosowania instytucji z art. 477 KPC (w tym duchu wypowiedział się również Sąd Okręgowy w Toruniu w wyroku z dnia 27 października 2011 roku, sygn. akt IV PA 69/11).

Mając na uwadze powyższe wywody Sąd orzekł jak w sentencji postanowienia.